

ADRIANA MACHÁČOVÁ

V TIENI JEJ MENA

IKAR

ADRIANA MACHÁČOVÁ

V TIENI JEJ MENA

IKAR

Text © 2025 by Adriana Macháčová
Cover design © 2025 by Juraj Šramko
Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0458-0

„Na čo myslíš, Ninka?“ Oliver dojedol a ústa si utrel do servítky. Načiahol sa ponad stôl a prikryl mi dlaňou ruky. Zadíval sa mi do očí.

„Bude to dlhých šesť týždňov, možno najdlhších v mojom živote,“ usmiala som sa.

„Cítim to isté,“ opätoval mi úsmev.

„Si šťastný?“ opýtala som sa.

„Nemôžem byť šťastnejší, iba ak...“ zasekol sa.

„Iba ak čo?“ nadviazala som na jeho nedokončenú vetu a naklonila hlavu.

„Iba ak by si si to rozmyslela a namiesto áno povedala nie.“

Zarazilo ma to. Napriek svojmu príslovečnému pesimizmu, vplyvom ktorého sa vždy obávam toho najhoršieho, som sa tešila, že sa stanem Oliverovou ženou. Popravde, išla by som s ním aj na kraj sveta. Poznala som každý milimeter jeho kože, všetky záľuby, chute aj zlozvyky. „Chcem stráviť zvyšok života s tebou. Milujem ťa a nikdy ťa neprestanem milovať,“ vydýchla som zasnene a mrkla na zásnubný prstienok s malým rozkoš-

ným briliantom, ktorý mi Oliver pred dvoma mesiacmi nastokol na prst.

„Vezmime sa hneď, nečakajme!“ navrhol sčista-jasna.

Rozosmiala som sa. „Biele šaty z butiku si môžem vyzdvihnúť až dva dni pred plánovaným termínom, čo je o šesť týždňov.“

„No a? Kúpime nejaké, čo ty na to?“ v tmavých očiach sa mu zračilo šibalstvo.

„Oli, predvčerom sme rozoslali pozvánky, zabezpečili sme termín na miestnom úrade, rezervovali sme reštauráciu na malú hostinu a objednali fotografa. Museli by sme všetko zrušiť. Vieš si to predstaviť?“

Zamračil sa. „To mi pripomenulo, že by sme sa mali zastaviť u mamy a dať pozvánku nielen Laure, ale aj jej,“ stisol mi prsty a vzápätí odtiahol ruku. Pretrel si čelo. „Neskočíš za ňou?“ nadvihol obočie.

Striaslo ma. „Ja?“ prekvapene som rozšírila oči. Mimo-voľne som pokrútila hlavou...

Kým ma Oliver nepredstavil mame a dcére, boli sme dokonalejší pár. Žili sme jeden pre druhého a boli nadovšetko šťastní. Víkendy sme trávievali v luxusných wellness hoteloch po celom Slovensku, týždeň sme si užili chorvátske more, ešte aj na horúcej pláži sme ležali tesne bok po boku, aby sme sa dotýkali. Cez týždeň sme sa stretávali iba v mojom byte. Nikam sme nechodievali, nech nena- tračíme na niekoho známeho a reči o nás sa nedonesú do uší jeho ženám. Oliverovu dcéru Lauru aj matku som poznala len z jeho rozprávania. Jedno nedeľné popoludnie

som na družnú trojicu náhodou natrafila v nákupnom centre. Usmiala som sa, ale Oliver okolo mňa prešiel bez povšimnutia. Nebolo to normálne, dotklo sa ma to. Dovtedy som si pripadala milovaná, ale v tom okamihu ma krásny pocit opustil a cítila som sa osamelá ako nikdy predtým. Malo ma to varovať a s Oliverom som sa mala okamžite rozísť. Aj som chcela, ale...

„Miláčik, prosím ťa, neber to osobne,“ húdol do mňa. „Nerob unáhlené závery. Príde čas, keď sa s nimi zoznámíš. Ešte je skoro. Netuším, ako by sa zachovala Laura tak skoro po matkinej smrti. Je to s ňou zložitý, niekedy jej vôbec nerozumiem.“

„Mohol si sa vynájsť a povedať, že som tvoja kolegyňa,“ odula som pery.

„Klamal by som a potom by som to musel vysvetľovať. Ninka, pochop, viem, čo robím.“

Presvedčil ma, alebo som iba naletela? Svoju utajovanú lásku sme naďalej chránili. Dnes viem, že to tak malo zostať navždy. Začiatkom nášho konca bola práve večera vo štvorici, keď ten čas podľa Olivera nastal. Jeho ženy nereagovali tak, ako som očakávala. Antalová bola ako zlý džin vo fľaši. Nikdy sme ho nemali vypustiť. Syna omotáva sieťou neoplatenej vďaky – vzbudzuje v ňom výčitky svedomia a mne strpcuje život. Dosiaľ mi neprišla na meno a ani netuším prečo. Vlastne tuším. Nepodarilo sa mi zmazať žalosťný dojem, ktorý som v nej vyvolala na našom prvom stretnutí. Najradšej by som ho pochovala hlboko pod zem.

Mala som byť zlatým klincom večera a prísť o desať minút neskôr, aby Oliver mamu a dcéru na zoznámenie

pripravil. Ako sa ukázalo, ešte aj môj oneskorený príchod bol kameňom úrazu...

Vyparádená ako modelka som podišla k stolu. Za šaty a slušivý kabát som utratila celý majland a dala si záležať na každom detaile. Starostlivo som si zladila kabelku s lodičkami aj farbu nechťov s rúžom. Oliver ihneď vstal, objal ma a vtisol mi na líce bozk. Laura na mňa vyvaľovala belasé oči, zdedené po matke, a Antalová sa znechutene odvrátila.

„Dovoľte, aby som vám predstavil lásku svojho života,“ povedal Oliver oduševnene.

Laure klesli útle plecيا, zvrážtila pehavý nos a oči sa jej zarosili. Vytušila som, že ju otcove slová zranili. Láskou jeho života bola predsa Veronika, jej nebohá matka.

„Och, nehovor tak,“ zhovievavo som sa pokúšala napraviť napáchanú škodu. „Nezabúdaj, ako si Veroniku miloval,“ vyblábotala som, čo mi prvé prišlo na jazyk.

„Nie, Ninka, je to tak. V živote som nestretol úžasnejšiu a krajšiu ženu, ako si ty. Láskaú, starostlivú a ohľaduplnú,“ pokračoval a mne zvieralo žalúdok. Najradšej by som sa zavrtala do drevenej dlážky. V ústach som mala sucho. Toto nedopadne dobre. Niečo v mojom vnútri bubnovalo na ústup. Nemýlila som sa.

Antalová sa vyjavené pozrela na syna. Pokrčila biely plátenný obrúsok, čo si predtým vystrela na kolenách, a švihla ním po stole.

„Nemienim ťa počúvať!“ vyštekla. „Ako môžeš trepať také nezmysly? Veronika sa musí obracať v hrobe. Ešte ani nevychladla a ty si si našiel druhú!“ osopila sa na syna, neprimerane zvýšiac hlas. Zopár hostí našim

smerom vykrútilo krky. Stali sme sa stredobodom pozornosti.

„Umrela pred dvoma rokmi. Prešiel dostatočný čas na trúchlenie. Som presvedčený, že Veronika by si neželala, aby som zostal sám,“ oponoval mame.

„To nemôžeš vedieť!“ skríkla. „Táto tu ju chce nahraď? Nahodená ako do bordelu, mešká ako nejaká hollywoodska hviezda...“ oplúvala ma.

„Stačilo!“ zastavil ju Oliver podráždene.

Slzy sa mi rozkotúľali po tvári a ani neviem ako, zbabelo som sa vytackala pomedzi stoly až k východu. Vyčítala som si, že som Antalovej neodpauľovala. Chcela som, veď nijaká žena so zdravým rozumom sa nenechá urážať. Háčik bol však v tom, že som nemohla prekročiť hranice. Hrýzla som si do jazyka, až som zacítila krv. Antalová predsa len bola moja potenciálna svokra.

Vyšla som na vzduch. Žalúdok sa mi búril. Pri jednom z veľkých dubov v parku som sa predklonila a vyvracala žlč. Zrejme tú, čo na mňa vychrlila Antalová. Opakom dlane som si utrela pery a prebehla námestím. Mávla som na taxík vlečúci sa po ceste.

Doma som zo seba stiahla kabát, skopla lodičky a hodila sa krížom cez posteľ. Rumázgala som do vysilenia. Oliver vyzváňal pri dverách, telefonoval mi a posielal esemesky, ale neotvorila som mu, neprijala som jeho hovor a nereagovala na žiadnu zo správ. Ráno, keď som vyrazila do práce, som ho našla sedieť na schodoch. Chcelo sa mi zutekať, zamaskovať kruhy pod očami a prepudrovať si usmoklený nos, nech nevidí, že som preňho a jeho matku preplakala takmer celú noc. Lenže Oliver bol

rýchlejší. Okamžite bol na nohách, objal ma a privinul k sebe.

„Milujem ťa, Ninka. Žiadnu ženu som tak neľúbil. Chcem byť s tebou a aj budem, ak to, samozrejme, tiež chceš. Je mi jedno, čo tára moja mama. Štve ma síce, že si z Laury urobila spojenca, ale dievča čoskoro dospeje a pochopí ma. A nepotrvá to dlho,“ nežne ma pobožkal na pery.

„Myslím si, že tvoja návšteva by mamu potešila,“ vytrhol ma Oliver zo spomienky.

„Tebe sa to povie,“ povedala som priškrtené. Antalovej štipľavé poznámky som nevedela vypustiť z hlavy, a keď sa mi to podarilo, zakaždým využila príležitosť pripomenúť mi ich. „Oli, rok a pol sme sa stretávali tajne. Chcel si, aby som sa k tebe nasťahovala, hoci tvoja mama bola proti. Dohodli sme sa, že môj byt v Ružinove darujeme Laure, len čo ju prijmu na vysokú. Bol to tvoj nápad, nemôžem za to, že sa Laura radšej odsťahovala k starkej. Prosila som ju, nech zostane, že radšej odídem ja, ale...”

„Ninka,“ skočil mi do reči, „... zmenila si mi život. Bol som sám, naozaj sám. Nedovolím mame skákať mi po hlave. Skúša, ako ďaleko môže zájsť, ale to ju prejde. Keby ste strávili polhodinku osamote, prospelo by to vášmu vzťahu. Som presvedčený, že si ťa oblúbi.“

„Nechce, aby si si ma vzal,“ podotkla som namrzene.

„Ona o tom predsa nerozhoduje,“ opäť ma chytil za ruku. „Mama je zložitá nátura, bola by proti každej žene.“

„Oli, ale...”

Nedal mi dohovoriť a zamával na čašníka. „Zaplatím, poďme na nákupy,“ pobožkal mi hánku. „Možno zoženieme nejaké biele šaty,“ zazubil sa od ucha k uchu.

Povzdychla som si. I tak som ich nemala kam zavesiť, ale nepovedala som už nič. Myslela som iba na stretnutie s nádejnou svokrou. Porozprávať sa s ňou bude ťažké. Vždy budem tá druhá. Druhá manželka jej skvelého syna. Prvú mu vzala leukémia a teraz sa chce po rýchlej a trýznivej strate znova oženiť. Navyše so ženou, ktorú Marta Antalová odmieta prijať. Nemala som chuť ísť za ňou, lenže na druhej strane som si ju chcela získať. Veď za pokus nič nedám...

2

Posunula som staroružovú pozvánku po bielom obruse na kuchynskom stole. Strieborným kaligrafickým písmom na nej stálo:

*Lúbime sa, berieme sa
Nina a Oliver
S radosťou Vám oznamujeme,
že si povieme áno*

Plná očakávania som sa pozrela na Martu Antalovú. Nervózne vrtela guľôčkovým perom medzi palcom a ukazovákom. Čakala som, kedy stratí trpezlivosť a hodí ho do mňa.

Pohladila som tvrdý lesklý papier a nadýchla sa. „Mám ho veľmi rada a budem mu dobrou ženou,“ prehovorila som odhodlane.

Sklonila hlavu nad otvorený časopis s osemsmerovkou. Zadívala sa doň. „Veronike nesiahaš ani po členky,“ poznamenala štiplavo a rázne prečiarkla slovo, ktoré sa jej podarilo nájsť. Naostatok zdvihla zrak. Pohľady sa

nám stretli. Prísne sa na mňa zadívala. „Už si vyhodila jej šaty, topánky, kabelky a fotografie?“ opýtala sa a stisla zuby. Pavučinkové vrásky okolo pier sa jej prehĺbili.

„Nie,“ zamrmľala som. Prízrak mŕtvej Veroniky v Oliverovom byte dennodenne ožíva. Vysedávam v jej kresle a z fotografie v čiernom rámičku, tróniacej vedľa televízora, ma sledujú jej belasé oči. Na poličke kuchynskej linky ma mátať koreničky popísané jej drobným, úhladným rukopisom. V každej zásuvke, ktorú otvorím, nájdem po nej stopy. Spávam v jej posteli a zízam na šatníkovú skriňu, kde visia jej šaty. Našťastie, deň predtým sme s Oliverom pre mňa žiadne nezohnali, takže som si nemusela robiť starosti, na ktoré dvere ich obesím. Moje čačky, doklady a knihy sú naskladané v banánových škatuliach pod manželskou posteľou a vo vlhkej pivnici v suteréne domu. Iba dve s najdôležitejšími dokladmi som stále vozila v kufri svojho modrého Fordu. Jazdievala som s ním však málokedy. Väčšinou iba na nákupy. Do práce som chodila pešo alebo električkou, pretože som nemala kde zaparkovať.

Vyzrela som cez okno ponad Osobný prístav na širokú rieku, čo sa tiahla za promenádou ako tmavá stuha, a znenazdajky sa mi pred očami vyjavila scéna, ako som Veronikino oblečenie povykkladala na manželskú posteľ.

„Nina,“ ozvalo sa vo dverách, až som sa strhla. „Čo robíš?“

Obrátila som sa. Oliver sa knísal na päťách. Tvár mal zachmúrenú a čelo mu pretínala hrubá vráska.

„Myslela som si, že je čas urobiť poriadok,“ pípala som.

„Poriadok? Aký poriadok?“ opýtal sa nechápavo. Zaplavila ho vlna hnevu. Na líca mu vystúpila červeň.

„Oli, plánujeme svadbu a moje saká a sukne sa stále tlačia vedľa tvojich oblekov. Takto to ďalej ísť nemôže...“

Nedal mi dohovoriť: „Vráť všetko späť, ako to bolo.“

„Oliver, nie,“ podišla som k nemu a zľahka sa dotkla jeho pleca. „Už ma to nebaví. Ak mám byť tvojou ženou, Veronika musí navždy odísť. Odmietáš ju pustiť. Dokedy tu budem ako nevítaná návšteva?“

„Už som povedal,“ cúvol. „Nemôžem to urobiť, ešte nie!“ zavrel za sebou dvere.

Jeho reakcia ma úplne vyviedla z rovnováhy. Trvalo mi takmer dve hodiny, kým som oblečenie povešala späť na ramienka v skrini.

„Prečo sa chceš vydať za muža, ktorý je od teba o desať rokov starší?“ ozvala sa Antalová a vrátila ma do prítomnosti. Vyčkávalo sa naklonila na stoličke.

„Na vekú predsa nezáleží. Máme sa radi, rozumíme si...“

„Na svadbu neprídem. S tým nerátaj!“ prerušila ma a zašibrinkovala perom vo vzduchu. „Ani Lauru nečakajte,“ dodala a dôrazne pichla hrotom do osemsmerovky.

„Pouvažujte o tom, prosím. Oli vás chce mať pri sebe. Bude nešťastný a sklamaný.“

„My môžeme byť sklamané! Prečo práve ty? Kto si? Predávaš knihy v zaprášenom kníhkupectve. Vôbec sa k Oliverovi nehodíš!“

Chlad jej hlasu ma zabolel. Čo si to dovoľuje? Každá iná by bola lepšia? Pochybovala som o tom. Chyba nie je vo mne, ale v nej. Už-už som to vyprskla. Lenže premohla som zlosť, čo na mňa doliehala. Nedám sa starou Antal-kou vyprovokovať. Bolo mi jasné, že presne o to jej ide. „Som vedúca a mám celkom slušný príjem,“ prehovorila som pokojne. „Okrem toho som zdedila úspory a byt...“ zasekla som sa, lebo Antalová pokračovala.

„Čo na tebe vidíš?“ opýtala sa, ale na odpoveď nečakala. Jej hlas ma šľahal ako bič. „Dnešné mladé ženy nevedia, čo sa patrí. Muža si treba vážiť, obskakovať ho a obdivovať. Ty si celé dni v robote, málokedy navaríš...“

„Každý deň,“ zachmúrila som sa, ale nechala sa bičovať ďalej.

„Máš tridsaťpäť, slobodná, bezdetná, žiaden chlap sa na teba doteraz neulakomil!“ skrívila pery.

Odvrátila som tvár. Jej urážlivé slová sa ma dotkli. Zas a zas. Mala by som ju poslať do riti, tentoraz už zašla príďaleko, ale z pochopiteľných dôvodov som nemohla. Myslela som si, že Oliverov nápad navštíviť jeho matku má logiku. Priniesla som kyticu ruží a veľkú bonboniéru s nugátovými pralinkami. Nádejná svokra sa však zatvárala, že darčeky nevidí, tak som ich opatrne položila na kuchynskú linku. Zaiste skončia v koši, len čo sa vyparím.

„Mala by si ísť. Laura sa čochvíľa vráti!“ prehovorila zakrátko.

Pozrela som sa na ňu. Namrzené sa dívala do chodby, akoby mi chcela naznačiť, kadiaľ sa mám pratať. Odkášala som si, aby som zakryla rozpaky. Vstala som, stolička

zaškrípala o dlaždicovú podlahu. Antalová ma prepichla tvrdým pohľadom. Ani postaviť sa neviem!

Prevesila som si kabelku cez plece a zamierila k dverám. Šinula sa za mnou. Vklzla som do lodičiek a otočila sa. Chcela som ju aspoň formálne objas, ale odstúpila a tvár jej zmeravela. Načiahla sa za kľučkou a rázne ju stisla.

Náhľivo som zbehla dolu schodiskom. Oči ma páľili od slz. Utrala som si nos do rukáva blúzky a vyšla pred dom. Zostala som stasť pod strieškou nad vchodom. Vajanské nábrešie zalievalo slnko. Rozhliadla som sa po okolí, či neuvidím prichádzať Lauru. Zopár chodcov kráčalo na zastávku električky, čierna mačka prebehla popri múre a ukryla sa pod jedno z áut zaparkovaných pri chodníku. Zlé znamenie, prebleslo mi myslou, ale vzápasť som si povedala, že nič zlé sa nestane, ved' horšie byť nemôže.

Zostúpila som schodíkmi na chodník. Teplý vietor mi skrúcal širokú sukňu okolo nôh. Pohotovo som ju uhladila rukou. Napriek sálajúcej horúčave ma striasla zima. Vyčítala som si, že som neuspela. No mrzelo ma to iba kvôli Oliverovi. Prerátal sa. Nemala som za Antalovou chodiť!

Potriasla som hlavou a zadívala sa na auto, či mača spopod neho nevylezie. Možno nebolo čierne.

„Čo tu robíš?“ zaskočila ma Laurina otázka. Zjavila sa predomnou ako príznak.

„Ahoj, Laura,“ pozdravila som ju. „Čakám na teba, chcem ti iba niečo povedať.“

Vykročila, ale chytila som ju za lakeť.

„Nezdržím ťa. Len zopár slov.“

Naklonila hlavu, hľadiac na mňa prižmúrenými očami.

„Nemienim ti nahradiť mamu, to sa ani nedá. Nechcem ti ukradnúť spomienky, iba si želám, aby sme spolu dobre vychádzali. Chcem tu byť pre teba, ak by si ma potrebovala. Mysli na ocka, veľmi sa trápí, že to medzi nami nefunguje. Je v najlepších rokoch a žena mu chýba. Človek cíti prázdnotu, keď kráča životom sám. Nie je to nevera, tvoju mamu bude nosiť v srdci do smrti. Nechce žiť sám a...”

Skočila mi do reči: „Alebo ty nechceš zostať na ocot!”

„Vieš, že to tak nie je. Spomínala som ti, že som mala priateľa, ale nevyšlo nám to,” zmĺkla som a sklopila zrak.

Roky som žila s Tomášom. No tie posledné sme vedľa seba iba prežívali. Možno preto, že sme sa márne pokúšali o dieťa. Tak strašne som po ňom túžila, až ma páľilo celé telo. Túžba hojdať vlastného drobca v náručí spaľovala aj Tomáša a bola čoraz silnejšia. Z vášne sa stala úloha sploďiť potomka. Nepodarilo sa nám ju zvládnuť. Po rôznych vyšetreniach sa ukázalo, že deti mať nemôžem, a tak nebol dôvod spečatiť náš vzťah manželstvom.

„Ninka, neplač,” upokojovala ma vtedy mama. „Priviedla by si deti do tohto sveta? Načo by ti boli? Deti sú len pre strach,” skonštatovala pragmaticky.

To, čoho som sa bála, sa stávalo skutočnosťou – s Tomášom sme lásku už iba predstierali, ale boli sme zbabelí niečo zmeniť. Ani jeden nechcel tomu druhému ublížiť. Napokon som to nevydržala. Celý deň v práci som premýšľala, ako mu to poviem.

Len čo som otvorila dvere, vyčítal z mojej tváre, že je niečo zle.

„Vyhodili ťa?“

„Nie,“ odvetila som.

„Tak ťa preložili?“

„Nie, Tomáš, musím ti niečo povedať.“

„Aha,“ uhol očami.

„Uhádol si. Zaslúžiš si ženu, ktorá ti dá syna. Vieš, že ja to byť nemôžem. Nechcem, aby si sa pretvaroval, že ti to nevadí.“

Bolo to ťažké pre oboch. Napokon sme sa dohodli, že zostaneme priateľmi. Nebudeme si písať ani sa kontaktovať. Ak na seba náhodou narazíme, pozdravíme sa.

Prešli týždne, mesiace aj rok a náhoda nás minula. Tomáš mi chýbal, ale musela som sa pohnúť ďalej. Deaktivovala som si facebook a odstránila profil, nech Tomáša prestanem špehovať. Nerobilo mi to dobre. A verte či neverte, pomohlo mi to.

Laura prelomila ticho. „Prečo si chceš otca vziať? Prečo práve jeho?“

„Pochopíš nás, keď budeš staršia. Ak si myslíš, že idem iba po prachoch, ako tvrdí tvoja starká, mylíš sa. Svoj trojizbový byt chcem prepísať na teba. Môžem ti ho niekedy ukázať. Kedykoľvek, keď budeš mať čas. Potom zájdeme k notárovi, zmluva je pripravená. Byt je prázdny a čaká, kým si ho zariadiš. Ocko ti otvoril účet a vložil naň dostatok peňazí.“

Mimovoľne som si spomenula na svojho otca. Nikdy mi nič nedal. Zakaždým si strčil ruky do vreciek nohavíc

a obrátil ich naruby. Viseli mu na bokoch ako slonie uši. Nepovedal nič, gesto hovorilo zaňho. Nebol otec roka, ale mal ma rád. Považovala som ho za lakomca, ale dnes už viem, že frajerky niečo stoja.

Potlačila som spomienku a znova prehovorila: „Laura, bola by som rada, keby si žila s nami. Aspoň kým sa budeš chcieť osamostatniť. Ockovi veľmi chýbaš. Pochop nás, prosím, ľúbime sa,“ prikročila som k nej a objala ju. Aspoň toto objatie mi vyšlo. Priložila som si líce k jej gaštanovým vlasom. „Mrzí ma, že si ku mne nevieš nájsť cestu. Urobím čokoľvek, aby sa to zmenilo.“

„Prestaň,“ vytrhla sa mi. „S tebou to vôbec nesúvisí,“ dodala ticho, hľadiac na mňa s neurčitým výrazom. Možno čakala, že budem vyzvedať, ale nepochopila som, ako svoje slová myslela. Zovrelo mi žalúdok a stiahlo hrdlo.

Laura sa s meravou tvárou zvrtila a vybrala ku kovovým dverám vchodu. S úzkosťou som upierala oči na jej chrbát, ale neotočila sa.

Nemala by som sa zaliečať ani jednej z Oliverových žien, aj tak nebudú na mojej strane. Stojí láska za toľké ponížovanie?

3

Vybrala som sa úzkymi uličkami centrom mesta späť do práce. Po tvári mi stekali slzy zlosti. Tíšili ich iba myšlienky na našu lásku s Oliverom. Nejako bolo, nejako bude, v duchu som sa sama sebe prihovárala hlasom svojej mamy. Kiežby tu bola so mnou. Poradila by mi. Keď sa niečo pokazí, chcete mať mamu pri sebe. A je jedno, či ste starý alebo mladý.

Onedlho uplynú tri roky od tragickej autonehody mojich rodičov. Polícia mala aj svedka, vodiča idúceho za nimi. Tvrdil, že pasažieri spolu zápasili, mama strhla volant a škodovka sa zrútila dolu brehom. Počas jazdy sa zrejme škriepili. Napokon, ako celý život. Neprekvapilo ma to, hoci som nikdy nevidela, že by otec mamu udrel alebo, naopak, že by mama fyzicky napadla jeho. Keď sa hádali, nadávali si a postrkovali sa. Vedela som si predstaviť, ako otec na mamu v snahe udržať auto na ceste ziape: „Dáša, nesar ma a neštuchaj do mňa!“

Ich manželstvo nestálo za nič, ale ani jeden sa neodhodlal opustiť toho druhého.

„Rozvediem sa s tebou!“ vykrikovala mama v pravidelných intervaloch.

„Rozvediem sa s tebou,“ napodobňoval ju otec.

„Mám po krk tvojich šľapiek, s ktorými tráviš čas namiesto toho, aby si sa venoval rodine. Myslíš si, že som hluchá a slepá? Neraz som ťa počula, ako si dohováraš schôdzky s kadejakými cundrami. Snažíš sa byť neviditeľný, keď trieľiš so štetkou okolo recepcie hotela, ale i tak sa o tom dozviem. Že sa nehanbíš klamať ma, prečo sa zdržíš v práci, a navyše si ani nepamätáš, čo si si v ktorý deň vymyslel! Nevera je nesmierne náročná, ale ty si chumaj. Vždy si ním bol! A netrep, že ti hentá dáva to, čo by si mal dostať odo mňa. Haha...“ zachechtala sa.

„Haha,“ šklabil sa aj otec.

„A netvrď mi, že ťa počúva, rozpráva sa s tebou, obdivuje ťa a povzbudzuje. Na také somariny nemám čas. Tiež pracujem a ty doma prstom nehneš!“

„Tiež pracujem,“ opakoval otec po nej, aby ju ešte viac rozčúlil.

Hádky a vzájomné vyhrážky rodičov nemali konca-kraja. Nekrútili sa len okolo otcových šľapiek, hašterili sa aj pre peniaze, príliš horúcu kávu, neodložené sako či pohodené ponožky pod závesom. Mnoho tanierov s naservírovanou večerou skončilo v koši, lebo otec neprišiel načas domov. Chytali sa za slovíčka, prekrúcali ich, len aby jeden druhému dokázal, že má navrch.

Dodnes som nepochopila, prečo sa, preboha, vzali. Dvaja karieristi. Uprednostňovali iba ľudí, ktorí im po-